

Kokalo N° 1313.

I.

Floisia

Suwi Lauluja

Hämeestä.

Kirjoittanut:

R. A. Etelä.

1. Maalleni.
2. Luonnon ylistys.
3. Mitä Lemmin.
4. D'jin myrsky iltana.
5. Ruffaset.
6. Runottarelle.
7. Rippi wieraana.

Hämeenlinnassa,
Hämäläisen osake-yhtiön kirjapainossa, 1882.

G. A. S:in kustannuksella.

HÄMEENLINNAN
KAUPUNGINKIRJASTO

Maalleni.

(Säwelle: On mulle Suomi suloisin.)

On maani mulle verraton.
Waik' ompi köyhä kulladon.
Maa toinen jos kuin kallis ois:
Eät' en mä niihin wahtaa wois:
On Suomi kallis maa!

Täääl asuu kansa pelwoton
He walmiit waikka kuollohon.
Intonsa kehun ennaltaan: —
He eiwät säify sortajaa. —
Heille Suomi on kallis maa.

Wiel elää henti isijen
Heis kunto jalo urhojen: —
Ken eestä kuoli isäin maan:
Sen maine ei tuu hukkumaan.
He kuolit funniaan!

He pelwot astui aikanaan
Kuin maa ol wallas sortajan
Wiimeiseen veri pisaraan
He koki puoltaa kotiaan
Näin rakastit Suomeaan.

Me pojat puna postiset
Ja Suomen impein sulhaset
Meil kunto onko ollenkaan
Jott näyttää woinia kun waaditaan.
Eest raktaan isän maan.

Luonnon ylistys.

(Sävel. "Kuuleppas Katri pienoinen").

Nyt taasen Suomi heloittaa
 Jo juhla puwussaan
 Ja lintuin laulu kaunistaa
 Myös luonnon kokonaan.

Ja Käki kukkuu kultainen
 Jo Sata kieli Soi
 Ja lännen tuuli hiljainen
 Painnehen rantaan toi.

Kuin kedot kaik on kaunihit
 Ja lehdet iloisat
 Kuin Suomen pojat raittihit ja
 Ja Neidot iloisat.

Jos nouset mäen törmäälle
 Tai astut laaksohon
 Niin kaikki sulle osoittaa
 Kuink kaunis Suomi on.

Nyt wertaella woisin mä
 Mun maani taiwaaseen
 Jos täällä niinkuin siellä.
 Dis waan elo iäinen.

Tän maanto woisin hyljätä
 Ja waihtaa toisehen
 En waikka mikä tulkohon
 Raut esi-isten!

Jos kullerwoisen miekan nyt
 Mä saisin käteheen
 Niin maata tätä puoltaisin
 Est wiimes wereheen.

Ken maata moista halweksuu
 Ja jättää sendut sen

Hän itse kuoltoon unheesen
 Kuin järven aaltonen.

Mitä Lemmin.

Kun armahaansa löytää vois
 Se miten onnellista ois
 Lemmen sulo suuteloita
 Ken ei harrastele noita?

Maan mies mi luotu raata maan
 Hän toki lempii kultoaan
 Mi kaunist on ja ihanaa
 Ja autuasta unelmaa.

Merimies mi wallastuulijen
 On ajeluna aaltojen
 Hän sieläin lempii kultoaan.
 Kultansa lähinnä Jumalaa.

Sotur mi kessel hurmeiten.
 Hän unohtaisko rakkauten
 Ei! lemmen eestä taistelee.
 Kaik uhriks maalle armaallen.

Mä mitä lemmin herra ties.
 En oo meri poika enkä maan mies.
 Jaa armasta mull ei olekkaan
 Siis kullattakko kuolla saan.

Jaa — lemmittyn on Suomen maa,
 Sitt muistan saakka kuolemaan
 Kas tääpä kallein kaikist on
 Mui maani armas verraton.

Yksin myrsky iltana.

(Sävel: "Nuku armas").

Nyt nukkumahan mennä saan.
 Työt ei oo mulla muutakaan
 Kun yö on synkkä myrskyinen
 Waan rintau tyhni rauhainen.

Siis nuku waan mun rintau!
 Baik myrsky kowin pauhaawi,
 Ja uhkaawa on taiwas maan!
 Ma etsin unta rauhaisaa.

Mä levolle nyt laskeun,
 Haltuusi Herra antaun.
 Sun Enkelis mua warjeltoon!
 Pois pahan juonet poistukoon.

Ett' aamulla taas raitisna,
 Ja toimihini walmisna
 Mä nousen alan työtäni. —
 Niin lopetan myös päiväni.

Nukkaset.

Illan wietto suloisaa.
 Dmpi luona armaansa.
 Jos waan saisin suutelon!
 Sepä minun toiwon on.

Rakastatko mua noin
 Että sinuun luottaa woin?
 Käynpä kiini kaulahan
 Ehtä suuteloisen saan!

Turhaan häntä rakastan-
 Hällä on jo armaansa

Ruffaset hän mulle soi
 Niillä nyt hän iwaa — woi!

Nyt mä taasen tuumin näin
 Toivoen ja pysty päin.
 Kuin nään tuolla Idani.
 "Hän on minun armaani".

"Mina lemmin Idoin
 Siltä suutelon jo sain
 Silmänskin sen osoittaa
 Ett' hän mua rakastaa.

Prjajas! — kas noin se käwi!
 Taasen Idastakin iäin.
 Tuola nyt jo keikailee!
 Muita taasen hyväilee.

Tät en kestä narrijaan
 Lähten taasen kosimaan
 Onnistuisko kerta tää.
 Entä huolis mistäkään.

Tässä tuumat tuumitaan
 Kuinka Selmaa kositaan
 Voi jos tämä onnistuis!
 Jos ei muihin rakastuis.

Enpä huoli tuostakaan
 Jumaloipi aarteitaan
 Narteet häntä huvittaa
 Häntä rikkaat koskeot!

Ruffarolla köyhällä
 Ei kosiohon lähdestä
 Rikkahia ollentaan
 Senhän tietän ennaltaan.

Rikkaita ten toivoopi
 Rakkauden hylkääpi

Hän on raukka onneton
Sydämensä tunteeton.

Työdy köyhä siihen waan
Että löytät rakkahaan.
Älä lähde milloinkaan
Rikkahia kosimaan

Nurjottarelle.

Missä wiivyt armahaani
Sua luokseni odottelen
Jospa äänes kuulisin
Paukus kuulisin kannoisen.

Älä wiivy rakkahaani
Tule luokseni asumaan
Tule sydämeni syvimpähän
Pauuas siellä laulamaan.

Älä moiti alhaisuuttani
Sill' arwoa ei mulla oo
Siksi olen puuttuainen
Monin puolin mä onneton.

Kyllä tiedän luontehesi
Kuulin kun ferrottiin
Etsä aarteiden luona wiibdy
Waihka mieltäis kuultihii!

Mieluummin köyhän rintaa
Tulet sä lohduttamaan
Lohdutukseksi sille laulat
Sitä nutta runoelmaa!

Runo neito riemu tänne
Sua täällä kaimataan
Täällä sydän sykkiväinen
Sun iloll' ottaawi wastahaan.

Stippi wieraana.

Woi taimaan herra ylhäinen
 Mun puoleen katso waiwaisen
 Sun alttaris juureen astelen
 Syntiän anteks anelen.

Älä anson jälkeen tuomitse
 Wait' eessäs on kyl kurjainen.
 Huojenna synti kuormaani
 Tät' anon armoo luojani.

Mun elon ompi wallassas
 Kuitenkin herra armostans
 Anna anteeks kaikki rikoksen
 Kyl' hartahaasti soisin sen.

Sun poikas wiaton tähteni
 Anto itsens eestän ristihin
 Werellään osti sieluni
 Näin maksoi synti welkani.

Hän Kollathalla kuolon sai
 Hänt kiittää hywin harwat kai
 Hän woitti woiman helwetin
 Woi kuinka täst' mää kiittäisin.

Hän rikki murti kärkeen pään
 Pelännyt ei myrkyä
 Hän tyhjens maljan katkeran
 Tän tehtyä käwi kuolemaan.

Kuin tuomiolle tulee hän
 Oi kuinka raukat kestitään
 Edessä hurstaa tuomarin
 Woi muista meitä kuitenkin.